

formis; eademque distinctio necessaria est inter quodcumque generans et genitum, quia idem suppositum non potest generare seipsum, eo quod ad generandum necessario supponatur. At vero ad nutritionem seu ad substantialem aggenerationem, si consideretur patiens in initio actionis seu alterationis, etiam esse debet suppositum distinctum, quia necesse est ut sit substantia dissimilis in ipso autem instanti aggenerationis non est jam suppositum distinctum, sed nova pars ejusdem suppositi, quia per illam actionem convertitur, et unitur præexistenti supposito. Causa vero efficiens per accidentalem actionem vel motionem, in rebus inanimatis solet esse supposito distincta, maxime quando patiens movetur per se primo, id est, secundum omnem suam partem; tamen id non provenit ex necessitate causæ efficientis ut sic, sed ex imperfectione, et propria conditione rerum inanimatarum, ut declaratum est. Similiter observare oportet, hoc esse intelligendum de causa particulari et per se; nam si sit sermo de causa prima et universali, clarum est debere esse supposito distinctam ab effectu, et a subjecto patiente, si per mutationem agat, quia non potest agere in seipsam, eo quod purus actus sit. Et similiter, si causa sit per accidens et remota, id est, quæ produxit proximam causam, eique dedit virtutem agendi, sic etiam erit suppositum distinctum, quia supponitur, substantialiter produxisse causam proximam. Unde axioma illud Aristotelis: *Omne quod movetur, ab alio movetur*, quamvis intellectum de proximo movente et per se, non semper verificetur de alio supposito, tamen indifferenter intellectum de aliquo movente, sive proximo, sive remoto, particulari, aut universali, semper invenietur quodlibet mobile moveri ab aliquo supposito distincto, vel (ut terminis metaphysicis utamur) quodlibet patiens pati ab aliquo efficiente suppositaliter distincto. Hoc tamen demonstrari non potest per medium pure physicum, sed per metaphysicum, scilicet, quia nulla causa agens particularis habet a se virtutem agendi, sed ab alio supposito, neque etiam potest per se agere sine concursu superioris causæ, ut infra constabit ex his quæ de Deo et prima causa dicemus.

53. *Ex dictis illatio.* — Secundo sequitur ex dictis, non esse de ratione aut necessitate causæ efficientis ut sic, quod distinguatur a patiente secundum diversas partes substan-

tiales, sive essentielles, sive integrales, sed in agentibus, in quibus hæc necessitas reperitur, id provenire ex peculiari aliqua ratione, non ex vi efficientiæ ut sic. Hæc omnia constant ex dictis; nam prior pars in tertia et quarta conclusione demonstrata est, reliquæ in superioribus. Quod enim in viventibus materialibus requiratur distinctio partium integralium ad se movendum prima actione vitali, quæ est per nutritionem, provenit primo ex ratione alterationis materialis, quæ ibi intervenit, secundum quam non potest idem agere in seipsum, nec simile in simile, ut dicitur, 1 de Generat., text. 48; ejusque ratio in prima et secunda assertionem declarata est; provenit secundo ex aggeneratione substantiali; non enim potest eadem pars seipsam substantialiter formare, ut per se constat. Tertio, provenit ex eo quod ad verum augmentum necesse est novam quantitatem addi præexistenti, quia non potest eadem pars per suam solam quantitatem augere seipsam. Unde, eo modo quo in rebus inanimatis potest inveniri augmentum imperfectum per juxtapositionem, necesse est ut secundum diversas partes fiat actio. Idemque est de alteratione, si contingat rem inanimatam alterare seipsam, ita ut ei tribuatur actio; solum enim accidere potest secundum diversas partes, si contingat esse inæqualiter affectas, quod est per accidens in hujusmodi rebus. Rursus, quod in animalibus se moventibus localiter, id fiat per distinctionem partis integrantis moventis et motæ, non provenit ex ratione efficientis aut moventis ut sic, sed ex eo quod tale efficiens et tale vivens est imperfectum, et ideo non participat intrinsicam et naturalem vim ad movendum se totum per se primo, quod fortasse etiam provenit ex materialitate ipsius corporis, quod non potest ita moveri ab anima, sed per partes, et diversa organa seu instrumenta. Hinc tamen fit probabile, non repugnare huic viventi quod aliquam sui corporis partem integram possit per se primo movere id est, non per aliam priorem partem integram, sed per seipsam. Tamen in illa met parte, et in universum in omni agente materiali distinguuntur essentialia principia agendi et patiendi, quod non provenit ex præcisa ratione efficientis causæ particularis ut sic, sed ex particulari imperfectione substantiæ materialis, quæ non est activa secundum se totam, sed tantum ratione formæ.

54. Tertio sequitur ex dictis, non esse de ratione causæ efficientis ut sic, ut ratio agendi et patiendi sint in re distinctæ, vel subjecto, vel entitate integra, aut partiali, sed quotiescunque id reperitur (quod est frequens), provenit ex aliqua particulari ratione. Hoc etiam totum patet ex dictis; nam hæc conditio interdum deest; ergo non est per se et universaliter necessaria ex vi efficientiæ. Igitur, quod ratio agendi et patiendi subjecto distinguantur, ibi solum necessarium est, ubi actio, vel a supposito distincto, vel per partes realiter distinctas exercenda est, et inde provenit illa necessitas. Quæ quidem necessitas universalis est in actione univoca, ex illo principio, quod *idem non possit simul esse in actu et potentia*. In actione autem æquivoca non ita universaliter urget illud principium, neque aliud quod universale sit, et ideo in diversis causis ex diversis principiis oritur, ut explicatum est. Rursus, quod illa principia agendi et patiendi debeant esse re distincta in tota sua entitate, etiamsi contingat esse in eodem subjecto, et in eadem parte integrali ejus, vel ex eo provenit, quod principia illa sunt substantialia, et propria rerum materialium, nimirum, materia et forma, vel certe, si sint accidentalia principia, præsertim illud quod est ratio agendi, id provenit ex eo quod actio non est immanens, sed ex suo genere est transiens, ut patet in motu gravis, quatenus gravitas consideratur ut principium activum ejus. Et idem a fortiori est in motu cordis, et clarius in motu Angeli se moventis. Præterea, quod principium proximum agendi et patiendi, cum nec subjecto, nec entitate integra distinguuntur, saltem differant in re aliqua, quam includit principium agendi, et non patiendi ut sic, invenitur in quibusdam agentibus actione immanenti, non tamen provenit ex communi ratione agentis ut sic, ut ex dictis constat, neque etiam ex communi ratione actionis immanens ut sic, quia nulla est ratio cur actio immanens ut sic illam distinctionem postulet, imo quodammodo magis erit immanens, si in eodem omnino principio maneat, a quo proxime elicitur. Provenit ergo ex eo quod talis actio fit per quamdam assimilationem, et ideo requirit, ultra intrinsicam facultatem, principium proprium talis assimilationis. Atque ita relinquatur, ut in actione immanente, quæ illam assimilationem non requirit, neque ex alia particulari conditione sua postulat aliquod principium coadjuvans per mo-

dum efficientis, sed solum concurrans in genere finis aut formæ extrinsecæ, respectu (inquam) talis actionis non oporteat principium agendi esse in partiali etiam entitate distinctum a principio recipiendi. Et est sane hic modus agendi satis consentaneus voluntati, tum ob libertatem ejus, tum ob communem rationem appetitus, ad quem spectat, ut ex sola sua inclinatione et efficacia ferri possit in objectum sibi propositum. Posset autem hic considerari nonnulla diversitas in principio agendi et recipiendi actum appetitus; nam, ut supra dixi, ad actum vitæ concurrunt effective, et immediate in suo ordine, non tantum potentia, sed etiam substantialis forma; at vero ad recipiendum actum proxime et immediate videtur concurrere sola potentia. Sed hæc differentia et est incerta; nam fortasse accidens, et maxime actus vitalis, non solum attingit, inhærendo, potentiam accidentalem, sed etiam ipsam substantiam. Et quidquid in hoc asseratur propter alias rationes, propter præsentem causam non est necessarium, quia revera nullum est inconveniens quod eadem facultas, quæ est proximum principium suscipiendi actum immanentem, sit per seipsam sufficienter constituta in actu primo, tanquam sufficiens principium proximum effectivum ejusdem actus.

55. *Contra prædicta objectio prima.* — *Secunda.* — Non desunt tamen nonnullæ objectiones contra ultimam partem hujus resolutionis. Prima ac præcipua sumitur ex Aristotel., 9 Metaph., text. 2, ubi dicit, *potentiam activam esse principium transmutationis in alio, ut aliud est*; ergo repugnat potentiam activam adæquate esse principium transmutandi seipsam. Unde statim subdit, *potentiam patiendi esse principium mutationis passivæ ab alio, in quantum aliud est*. Et 3 Metaph., cap. 11, text. 17, eodem modo definit potentiam agentem et patientem; ergo ex præcisa ratione agentis et patientis requiritur distinctio inter ea, saltem quoad principia agendi et patiendi. Unde Aristoteles, de Gener., cap. 7, magnum absurdum existimat, quod idem a seipso patiat. Et 4 Metaph., c. 3, hoc ponit principium: *Neque id, quod subicitur, suam ipsius mutationem efficit*; et hoc dicit fuisse initium inveniendi causam efficientem distinctam a materiali. Secunda objectio et vulgaris est, quia idem non potest referri realiter ad seipsum; sed causa efficiens refertur realiter ad effectum; ergo non potest idem secundum rem agere in se-

ipsum. Et confirmatur, nam si secundum eandem rem est simul in potentia activa et receptiva, cur non semper se immutat? Confirmatur secundo, quia agens debet approximari passo; idem autem non potest sibi ipsi secundum idem approximari.

56. *Potentia activæ et passivæ, ab Aristotele traditæ definitiones explicantur. — Relatio fundata in actione, inter effectum et causam intercedit. — Potentiæ activæ cur ab actuali operatione cessent aliquando. — Ad loca Aristotelis responderi potest primo, in illis definitionibus loqui de potentia pure activa et pure passiva; præter eas vero dari quasdam potentias simul activas et passivas, de quibus procedit doctrina data, quando sunt complete activæ suorum actuum. Unde secundo dicitur, Aristotelem, lib. 3 Metaphysicæ, idem magis declarasse, cum dixit, potentiam activam esse mutationis principium in alio, aut quatenus aliud est. Et hoc modo dici potest voluntas, quatenus efficit suum actum, esse principium agendi in se, non quatenus activa est, sed quatenus est in potentia. Verius autem existimo, Aristotelem esse locutum de transmutationibus physicis, quæ per actionem transeuntem fiunt, ut latius infra ostendam, tractando de potentia, prout est species qualitatis. Et de eadem mutatione loquitur Arist., in 1 de Gener.; disputat enim ibi de illa mutatione quæ ad generationem et corruptionem tendit. Similiter loquitur in primo Metaph., ubi in universali loquitur, quomodo est evidens materiam et efficiens in generationibus et mutationibus physicis non concurrere in eandem causam. Ad primam rationem respondetur, relationem realem non esse inter agens et passum, sed inter agens et effectum; et hoc modo, etiamsi aliqua potentia agat in seipsam, agit tamen effectum distinctum a se, inter quem et ipsam potest esse relatio realis. Ad primam confirmationem respondetur, si potentia naturaliter agat, ideo non semper agere, quia non semper habet objectum applicatum, quo indiget non ut coefficiente, sed in alio genere causæ, finalis, vel formalis extrinsecæ; sicut ignis non potest agere sine combustibili, non quia illo indigeat ut coefficiente, sed ut materia. Si autem causa sit libera, etiamsi reliqua omnia sint applicata, potest non agere, solum ex naturali perfectione sua. Ad secundam confirmationem respondetur, identitatem esse summam, vel eminentiorem propinquitatem, si aliqui non*

desit virtus ad agendum, et capacitas ad recipiendum.

SECTIO VIII.

Utrum causa efficiens debeat esse simul conjuncta, vel propinqua passo ut agere possit.

1. Hæc quæstio tractatur ex professo ab Aristot., de motibus physicis, in 7 Physic., cap. 2; tamen quæstio universalior est, ac proprie metaphysica, complectitur enim omnem efficientem causam. Unde a Theologis tractari solet tam de Deo, 1 part., quæst. 8, et in 1, dist. 37, quam de Angelis, 1 part., q. 52, et 1, dist. 37, et in 2, dist. 2; nos autem hic agimus de causis finitis; nam de Deo postea dicemus. Tractatur autem quæstio de actione transeunte, qua una res agit in aliam; nam in immanente, et quancumque res agit in seipsam per se primo, id est, secundum eandem partem, clarum est non posse agens a patiente distare; quando vero agit unum suppositum in aliud, vel idem suppositum per unam partem in aliam, possunt esse vel immediate propinqua, vel inter ea interponi corpus aliquod, aut pars corporis, vel spatium aliquod. Et non est dubium inter philosophos, quin possit causa efficiens agere in rem distantem per propinquam; sed difficultas est, quando proxime et immediate agit causa per virtutem quam in se habet, et non per aliam, quam diffundit, an oporteat immediate contingere sua quantitate vel præsentia eam rem in quam agit, vel possit immediate in eam agere, etiamsi spatio distet. Cum qua difficultate conjuncta est alia, nimirum, quando causa agit per rem propinquam indistantem, quomodo per propinquam attingat distantem.

Prior sententia refertur et fundatur.

2. Sunt ergo in hac re duæ celebres sententiæ. Prima est, posse efficientem causam agere in passum distans, atque ita non requiri immediatam propinquitatem, sed solum intra certam spheram activitatis; non est enim dubium quin virtus finita certum terminum habeat in spatio vel distantia quam potest attingere, quia, ut experientia constat, fortius agit res in propinquum quam in distans. Major ergo virtus requiritur ad agendum in rem distantem; cum ergo virtus finita sit, habet etiam in hoc limitatam spheram, in quo omnes conveniunt; tamen intra illam ait hæc sententia posse agens imme-

diante efficere in passum distans. Ita tenet Avicenna, in suo lib. de Anim., sect. 4, c. 4, in eandem sententiam citans Hippocratem. Item Alexander Aphrodisæus, 1 Metaphys., comm. 18; Scotus, in 1, dist. 37, et ibid. Ocham, et Gabr., Bassol., Maironis, et alii Scotistæ. Quancumque Scot. de causis physicis fatetur, nunquam agere in distans per unam formam vel qualitatem, quin per aliam aliquid agant in propinquum, quamvis necesse non sit, ut per eandem attingant propinquum et remotum, quod an sit consequenter dictum, postea videbimus.

3. *Variis experientiis fundatur præcedens sententia.* — Probatur autem hæc sententia, facta inductione, per omnia genera actionum. Primo, in generatione substantiali, sol generat in terra varia mista, ut mineralia, vel etiam animalia, quæ ex putrefactione generantur; illa autem actio immediate manare debet a forma substantiali solis, nam accidentia per medium diffusa, vel substantialem generationem non attingunt, vel ad illam non sufficiunt.

4. Secundo, in motu alterationis videntur quædam esse, quæ alterant rem distantem, non alterando propinquam. Primum exemplum adduci solet de imaginatione, quæ efficaciam habere dicitur ad inducendam novam qualitatem, alterando membrum distans, vel rem aliam, ut Avicenna supra ex Hippocrate tradit. Secundum exemplum est de fascinatione oculi; nocet enim interdum oculus, alterando rem distantem, ut de aliquarum feminarum oculis testis est experientia, ut Aristoteles etiam notat, sect. 20, problem. 34; Alexand., l. 2 Problem., in 50; Albert., lib. 22 de Animal., cap. 5; Marsil. Fiscin., lib. 13 de Immortalit. animæ, cap. 4; et de basilisco affirmat Isidorus, lib. 12 Etymolog., c. 4, olfactu suo necare serpentes, hominem aspectu interimere, et aves volantes, quamvis procul distent, lædere. Similia fere refert Plinius, lib. 8 Histor., c. 31, ubi eandem vim tribuit catoblepæ, quod necet hominem oculos ejus videntem; et c. 22 similiter ait luporum visum esse noxium, vocemque homini adimere ad præsens. Tertium exemplum esse potest de torpedine pisce, qui piscatorum manus a longe stupefacit; et Aristoteles, lib. 9 Histor., cap. 37, ait: *Torpedo pisces quos appetit, afficit facultate torpendi quam in se habet, et ita illos capit, et vescitur, et ad hoc abdit se in arena et limo.* Quod est signum non agere per medium; et ibidem

alias similes experientias refert. Idem refert Plinius, lib. 32, cap. 1, ubi expresse ait, *torpedinem id efficere procul et e longinquo, etiamsi hasta aut virga non attingatur.* Quartum exemplum sit de quadam herba nomine *aproxis*, cujus radix e longinquo concipit ignem, ut refert Plinius, lib. 24, c. 17, ubi idem refert de naphtha, quodam genere bituminis, de quo idem Plinius, lib. 2, cap. 108. Quinto, sæpe contingit ut res distans vehementius alteretur quam propinqua; ergo signum est agens sua vi immediate agere in distans; nam per qualitatem, quæ remissa est in medio, non posset intensiorem qualitatem efficere in extremo. Antecedens patet multis experientiis, nam ignis vehementius calefacit aquam existentem in lebetem quam fundum lebetis, et oleum superpositum in charta papyracea fervere facit multo vehementius quam papyrum, et stupam aliquantulum distantem ita calefacit intensius, quam aerem medium, ut interdum illam inflamet; et sol vehementius calefacit speculum aut terram, quam aerem medium. Neque est mirandum quod agens interdum plus agat in distans quam in propinquum, si passi dispositio inæqualis sit. Et confirmatur hoc ipsum aliis exemplis; nam sol clarius illuminat partes aeris quas per fenestram attingit aut respicit per lineam rectam, quam eas quæ sunt ad latus, seu ad lineam obliquam; ergo signum est non illuminare illas, quæ sunt e regione, tantum per partes aeris intermedii, sed immediate per seipsum. Patet consequentia, quia respectu partium aeris intermedii æque propinquæ sunt, et æque applicatæ aliæ partes aeris, quæ vel e regione solis sunt, vel tantum ad latus; si ergo illuminatio partium remotarum tantum fit mediante parte proxima, æque illuminabuntur partes remotæ, quæ æque vicinæ sunt propinquiori, etiamsi respectu solis diversum habeant aspectum; nam illa pars, quantum est de se, æqualiter agit versus omnem partem sibi propinquam. Similis experientia est de manu, vel alia re objecta igni aut soli per fenestram fornacis, verbi gratia, quod vehementiorem calorem sentit directe objecta igni, quam ad latus posita, etiamsi respectu aeris medii æque sit propinqua; ergo signum est ignem immediate attingere manum distantem, si directe opposita sit per medium non impeditum. Cujus etiam signum est, quia si interponatur aliquid, seu claudatur fenestra fornacis, subito cessat vehemens

sensus caloris, qui proveniebat ex actione ignis, et tamen medium adhuc retinet totum calorem quem conceperat; ergo signum est quod actio proveniebat immediate ab igne, et non tantum a medio.

5. Tertio principaliter, afferuntur experientiae de motu locali, qui variis modis fit a movente corporeo (nam de incorporeo infra dicam), scilicet impulsu, tractu, vectione et volutione. Et de impulsu quidem afferri solent experientiae projectorum, et gravium et levium, quorum motus ad pulsionem reducuntur, ut notat D. Thom., 7 Phys., c. 2. Sed non sunt alicujus momenti; nam proximum principium instrumentale illius motus non solum est propinquum, sed etiam inexistens mobili; ille autem impulsus vel generatione communicatur, de qua, an requirat propinquitatem, jam propositum est; vel imprimatur per aliquem contactum quantitativum; movens enim corporeum non potest a se immediate pellere mobile, nisi illud contingendo; quid autem imprimatur per illum contactum, seu quid sit impulsus, non est hoc loco declarandum; tractatur vero ab Aristotele, lib. 4 Physic., c. 8, et 8 Phys., c. ult., et 3 de Caelo, cap. 2. Et hinc etiam constat, volutionem, cum pulsionem includat, eandem propinquitatem requirere quam pulsio requirit. De vectione autem per se notum est requirere contactum, cum id quod vehitur, quasi per accidens moveatur ad modum vehentis. Solum ergo in tractione afferuntur exempla in favorem dictae sententiae. Primum est de magnete trahente ad se ferrum distans. Secundum esse potest de succino elevante paleas. Tertium fere ejusdem rationis est, quod communiter afferri solet de pisce *remora*, alias *echeneide*, qui praetereuntem navim detinet, ut refert Aristot., lib. 2 Histor., c. 14; Plin., lib. 9 Histor., c. 23.

6. Quarto fit inductio in actionibus potentiarum animae; nam phantasia existens in cerebro movet immediate appetitum qui est in corde, et appetitus movet immediate manus aut pedes. Similiter sensus externus suo actu videtur imprimere speciem imaginationi. Neque enim est verisimile, aliquid agere per totum medium, ut verbi gratia, si pes calefit, speciem caloris continue ascendere usque ad caput, ubi est phantasia, vel sensus communis.

7. Quinto fit eadem inductio in actionibus intelligentiarum, quae tantum potest esse duplex, scilicet vel localis motio, sive corporis,

sive alterius spiritus; vel locutio, quae tantum est ad rem aliam intellectualem. Haec igitur posterior actio ex sententia omnium potest fieri ad rem distantem, ut constat ex D. Thoma, 1 part., quaest. 89, art. 7 et 8, et quaest. 108, art. 4, et quaest. de Apim., art. 18, ad 13, et non fit sine aliqua efficientia, quia per illam Angelus, ad quem alter loquitur, accipit facultatem intelligendi quod antea non poterat, nempe cogitationem liberam alterius; non videtur autem posse novam facultatem accipere, quin aliquid novi in eo fiat. Eo vel maxime quod non solum facultatem accipit, sed etiam excitatur ad audiendum; non potest autem excitari, nisi aliquid ei imprimatur. Unde D. Thomas, 1 p., q. 107, a. 1, ad 3, sic inquit: *Sicut sensus movetur a sensibili, ita intellectus ab intelligibili; sicut ergo per signum sensibile excitatur sensus, ita per aliquam virtutem intelligibilem potest excitari mens Angeli ad attendendum.* Sicut ergo signum sensibile non excitat sensum, nisi imprimendo ei aliquid, ita locutio angelica non excitat audientem, nisi imprimendo ei aliquid, verbi gratia, aliquam speciem intelligibilem. Unde idem D. Thomas, quaest. de Anima, a. 20, ad 11, agens de simili actione, qua intelligentiae efficiunt species in anima separata, inquit: *Cum hujusmodi actio non sit situationalis, non oportet hic quaerere medium deferens situationaliter, sed idem hic operatur ordo naturae, indicans hanc actionem non requirere propinquitatem, sed subordinationem.* Similibus enim verbis, similique ratione dixit, in 1 part., locutionem Angeli non impediri propter distantiam. De altera vero actione intelligentiae, quae est motio localis, quod etiam fieri possit ad rem distantem, docent Durandus, Gabriel, Ocham, Scotus, et Herv., in 1; d. 37. Et videtur verisimile ex eodem fundamento, quod Angelus ex se non habet situm, neque agit ad modum rei corporalis, sed per intellectum et voluntatem; ergo ejus efficacia non requirit situationem propinquitatem, sed virtutem voluntatis. Cum enim tantum volendo moveat, quid necesse est quod ibi substantialiter adsit, ubi movere vult?

8. *Ratio pro sententia praecedente.*—Sexto, potest formari ratio in hunc modum: quia virtus activa creaturae aliquam habet (ut ita dicam) quantitatem perfectionis; ergo non est verisimile esse ita limitatam, ut non possit per seipsam immediate agere nisi in puncto aut superficie indivisibili; ergo potest agere immediate intra aliquam distantiam

quantam, vel quantificabilem; ergo potest immediate attingere etiam partes distantes illius sphaerae, seu spatii. Declaratur et confirmatur primo haec ratio: nam, cum ignis calefacit aquam medio aere, solum habet sibi immediate propinquam ultimam superficiem aeris sibi vicini; ergo juxta oppositam sententiam, in illam solam immediate per se ipsum ager, imo et in illam ager immediate per solum calorem, quem habet in ultima superficie sua; et per superficiem ager in partem immediatam, et per propinquiorem partem in remotiorem, quasi dividendo actionem per omnes partes proportionales propinquas et remotas; hic autem modus agendi videtur per se incredibilis, et non parva habere incommoda. Primum ob rationem factam, quia irrationabile videtur omnem agendi virtutem quantumvis magnam coarctare ad ipsummet spatium, in quo est agens, vel ad summum ad ultimam superficiem sibi contiguam; nam virtus agendi potest esse major et minor, et ejus efficacia non solum consistit in effectu, sed etiam in modo agendi, et in majori sphaera activitatis. Item sumo superficiem aeris proximam igni, et inquiri in quid agat immediate. Dicitur agere immediate in partem sibi propinquam; unde cum nulla sit adaequata propinqua secundum se totam, consequenter fatendum est non habere immediatum subjectum, vel indivisibile, vel definitam magnitudinis, in quod totum immediate agat, sed tantum agere immediate in propinquum quasi confuse sumptum; hoc autem videtur inconveniens, quod scilicet, actio determinata, qua in instanti, verbi gratia, fit a calore, vel lumine, quod est in hac superficie, non habeat determinatum subjectum, in quo per se et immediate fiat. Item, ille modus agendi, quasi enumerando omnes partes proportionales, per has illas agendo, cum illae infinitae sint, vix apparet intelligibilis, praesertim in actione, quae non successive extenditur per subjectum, sed per modum unius tota simul, et in instante fit.

9. Tandem confirmatur secundo, quia ex illo principio sequitur, per se loquendo, non habere agentia naturalia sphaeram activitatis, nec terminum in illa. Patet sequela, nam si consideretur id, in quod immediate ac per se possunt agere, nullam habent sphaeram, sed solam superficiem sibi proximam. Si vero consideretur id totum in quod possunt agere mediate, per propinquam attingendo remotum, nulla est certa sphaera, neque ullus ter-

minus illius actionis; nam quocumque termino signato, ad quem intrinsece perveniat actio, per illum poterit ulterius progredi, quia in eo termino est aliqua virtus agendi; ergo illa virtus aliquid ager in sibi propinquum. Dico autem per se loquendo; nam ex resistantia passi fieri potest ut ad illum terminum tam debilis perveniat virtus, ut proximae partis resistantiam vincere non possit, nec per se, nec in virtute agentis distantissimi; sed hoc est accidentarium ob resistantiam. Quoniam etiam illud difficillimum sit ad explicandum, scilicet, quomodo qualitas recepta in medio possit vincere in virtute agentis remoti resistantiam partis sibi proximae, quam ipsa per se, et sua virtute vincere non possit, si agens remotum per se immediate nihil agit in partem remotam resistantem, sed solum per virtutem receptam in parte propinquiore. Sed de hoc postea; nunc autem argumentum urget, per se loquendo, et ablata resistantia a medio. Atque ita fit ut sol possit in instante illuminare aerem in infinitum, quod est plane falsum, quia nunc magis illuminat partem propinquam quam remotam aeris, ut in lucerna est evidens; ergo, si nimium extendatur actio, finietur tandem. Adde, quod neque hujus effectus ratio reddi poterit; cur enim lucerna minus illuminat partem remotam quam propinquam, si non illam, sicut hanc per se immediate illuminat? Ex hoc autem capite optime redditur ratio; nam cum potentia sit finita, non aequae superat rem sibi vicinam ac distantem, et ideo major propinquitas confert ad majorem perfectionem actionis; at vero si tantum agit in remotum per propinquum, communicabit parti remotae totam intensionem qualitatis, quam communicat propinquae, quia illa qualitas est activa suae similis, et pars remota est capax illius, et est immediate propinqua parti proximae; signum ergo est non fieri illo modo actionem, sed agens per seipsam immediate attingere totam sphaeram.

Secunda sententia refertur et declaratur.

10. Secunda sententia principalis est, in omni efficiente causa esse conditionem necessariam ad agendum, ut sit propinqua et indistans ab illa re, in quam primo et immediate agit, ita ut si utrumque, agens scilicet et passum, quantum sit, sint contigua, et actio incipiat ab ultima superficie in qua se tangunt, atque ita contactus virtutis supponat semper contactum quantitativum; si vero

agens sit spirituale, proportionali modo sit propinquum secundum præsentiam substantialem. Hæc est sententia Aristotelis, 7 Physic., c. 2, et 1 de Generat., c. 6, quam ubique D. Thomas defendit, præsertim 1 part., q. 8, art. 1, et 3 cont. Gent., c. 68, quibus locis Cajet., Ferrariensis, et alii Thomistæ; Capreolus, in 1, dist. 37; et ibi Durand., q. 1. Et idem significat Richardus, art. 2, q. 1; Albert., et alii idem supponunt cum ex operatione Dei inferant præsentiam ejus. Idem Albert., 7 Phys., tract. 1, c. 4, ubi Commentator, Aphrodisæus, et alii communiter. Favent etiam huic sententiæ sancti Patres, imo et Scriptura sacra, dum significant, in ipso etiam Deo colligi recte immediatam præsentiam ex immediata operatione. De quo argumento dicemus late postea, agentes de immensitate Dei. Hæc vero sententia ab Aristotele non probatur ratione aliqua, sed sola inductione et experientia, quæ satis est sensibus nota, quantum ex frequentibus effectibus sensibilibus esse potest. Erit autem inductio perfecta, si ostenderit nunquam accidere ut naturalis actio aliter fiat, vel saltem nullo experimento id suaderi posse; hoc autem solutione objectionum constabit. Atque ita concluditur argumentum: nam modus agendi communis omnibus agentibus naturalibus in aliqua intrinseca et naturali necessitate fundatur; sed hic modus est per immediatum contactum, et propinquitatem; ergo signum est hanc esse necessariam conditionem omni agenti naturali, ut agere possit.

11. *Varie rationes necessitatis præsentie agentis ad passum.* — Ratio autem hujus necessitatis a quibusdam redditur, quia, sicut res non potest transire de loco ad locum, nisi per medium, ita actio agentis non potest immediate transmitti ad rem distantem, nisi prius attingat medium, et per illud quasi continue perveniat ad distans. Hæc vero ratio apud me inefficax est, quia actio non transit eadem numero ad rem distantem per medium, sicut idem numero corpus transit ad extremum locum per medium; unde non recte dicitur actio transire ad extremum, sed virtute agentis educi de potentia subjecti distantis; in quo, ex vi illius rationis aut similitudinis, nulla apparet repugnantia.

12. Alii rationem sumunt ex limitatione agentis finiti, quod ob defectum suæ virtutis indiget præsentia passi ad agendum. Et potest hæc ratio confirmari, quia, si agens posset agere in distans, eadem ratione agere

posset in quacunque distantia; nam si non indiget actione in medium, quid refert quod passum magis vel minus distet? Sed imprimis auctores hujus sententiæ, et præsertim D. Thomas non limitat illam ad agentia finita, sed etiam in Deo hanc conditionem requirit; ergo non oritur ex limitatione virtutis. Deinde ex limitatione virtutis ad summum videtur oriri limitata sphaera. Cur autem ex quacunque limitatione virtutis inferri debet tanta limitatio ad proximum et immediatum passum, si ratio efficientis ut sic eam conditionem non requirit? Maxime, quia non omnis virtus est æque limitata, ut superius argumentabamur. Et eadem ratione non apparet efficax illatio, quæ in confirmatione fit; qui enim negant illam summam propinquitatem esse necessariam simpliciter ad actionem, non negant esse utilem, ut agens optimo modo agat; imo et asserunt esse necessariam, ut agat tota virtute et quantum potest; et hinc putant oriri, ut, cæteris paribus, naturalia agentia agant uniformiter difformiter per spatia; atque ita nihil sequitur eorum quæ in illa confirmatione inferuntur. Nam sine dubio ex ipsis terminis constat, majoris virtutis esse vincere rem distantem, quam propinquam; et eadem proportionem majoris virtutis erit vincere rem magis quam minus distantem, sicut majoris est virtutis ad distantiorum locum jacere lapidem. Unde Capreolus supra, ad octavum argumentum, ait, rationem hujus non esse sumendam ex aliqua imperfectione aut ordine potentie agentis et recipientis, sed ex eo quod agens est quodammodo actus ipsius passi, et passum est quodammodo in potentia ad agens; actus autem et potentia ex sua ratione postulant esse indistantes, ut nimirum inter se rationem actus et potentie exercere possint. Quæ ratio, licet ad convincendum intellectum protervum non sufficiat, tamen, supposita sufficiente rei experientia, mihi videtur propinquius attingere, magisque indicare propriam causam hujus necessitatis. Ut autem hanc rem amplius declaremus, et sententiam Aristotelis defendamus, explicare oportet modos propinquitatis et distantie, et varios modos agendi per propinquum in distans.

Questionis resolutio.

13. *Varii modi distantie et indistantie agentis ad passum.* — Est ergo advertendum, passum posse distare ab agente, quia inter illa mediat spatium omnino vacuum, quod licet

naturaliter non contingat, possent tamen ita intelligi, et oportet de illis dicere, qualiter tunc in actione se haberent, quia non parum confert ad rem explicandam. Secundo, potest passum distare ab agente, interposito aliquo spatio medio non vacuo, sed pleno tali corpore, ut in illud nihil agere posset. Tertio intelligi potest quod agens aliquid agat in medium, non tamen per eandem virtutem, ut si in aërem agat per lucem, in terram vero per formam substantialem. Quarto denique intelligi potest, quod passum distans conjungatur agenti per medium, in quod agens etiam operatur, et per eandem virtutem. Hoc autem ipsum intelligi potest variis modis evenire. Primo, quod agens remotum immediate solum inferat actionem in passum sibi propinquum, et per qualitatem in illud impressam fiat actio in passum remotum, ita ut habitudo per se et immediate illius actionis, ut est in passo remoto, tantum sit ad virtutem seu qualitatem impressam in partem proximam, ad ipsum vero agens non nisi remote, et in quantum dat vel conservat illam virtutem. Secundo intelligi potest, quod agens agat in remotum, media virtute collata parti proximæ, simul et actualiter influendo cum illa in partem remotam; ita ut nec sine illa ac per illam possit attingere remotum, neque etiam sola illa, licet ibi conservata, sufficiat ad actionem quæ fit in parte remota, sine actuali influxu ipsius agentis. Tertio intelligi potest, actionem agentis diffundi ex necessitate ad remotum per proximum, non necessitate causalitatis proximæ partis passi in partem remotam, sed solum necessitate ordinis (ut ita dicam), quæ necessitas oriri potest, vel ex parte agentis, quod natura sua determinat sibi hunc modum agendi quasi per lineam non interruptam; vel ex parte passi, quod applicatum naturali agenti, prius necessario patitur in parte propinqua quam in remota.

Prima assertio.

14. *Vacuo interjacente nulla in distans actio.* — *Quare cuncta corpora abhorreant vacuum.* — Primo igitur dicendum est, causam efficientem nihil posse agere in passum distans, si spatium vacuum interpositum sit. Hæc assertio communiter recepta est, ita ut neque auctores primæ sententiæ illam negare videantur; nam Scotus etiam si admittat aliquam actionem generativam ex materia distante, dicit tamen aliquam aliam actionem debere per medium diffundi, quamvis hoc

solum de agentibus naturalibus fateatur. Non potest autem hæc assertio positiva (ut ita dicam) experientia probari, quia nunquam datum est hujusmodi vacuum inter corpora; potest tamen probari experientia (ut ita dicam) negativa, et providentia universalis nature, seu potius auctoris ejus, qui ita res condidit, et talem propensionem seu motionem eis indidit, ut vacuum omnino vitent, etiam si necesse sit propria loca deserere. Hujus autem ratio potissima fuisse videtur, ut quædam corpora per alia possent suas actiones exercere, et distantia corpora, per intermedia, aliorum, et præsertim celestium corporum influxum participarent. Quod non obscure significavit Aristoteles, text. 1 Meteor., dicens: *Necesse est illum* (id est, inferiorem mundum) *summæ cæli conversionibus quodammodo* (id est per intermedia elementa) *proximum esse, ut omnis ejus facultas inde constituatur, atque regatur.* Nec satisfaciet qui dixerit naturam non horruisse vacuum, et tam sollicitè contiguitatem corporum procurasse ob necessitatem simpliciter, sed solum ob majorem commoditatem et utilitatem. Tum quia tanta nature sollicitudo majorem indicat necessitatem; tum etiam quia si verum esset naturalia agentia posse attingere distans absque medio, sæpe esset utilius ad actionem nullum habere interpositum reale medium, quia magis esset expedita sphaera, minusque circa illam occuparetur virtus agentis, juxta ea quæ statim dicentur.

15. Secundo probari potest alia experientia, quæ licet ex re omnino opposita sumatur, eandem tamen radicem habere videtur, nimirum, quod si spatium interpositum inter agens et patiens, aliquo corpore repleatur, quod interrumpat actionem agentis, omnino impeditur actio in passum distans, etiam si alioqui constitutum sit intra sphaeram activitatis agentis; ergo eadem ratione si medium esset omnino vacuum, non posset actio agentis transire in passum distans, quia non minus interrumpetur actio per vacuum quam per illud plenum. Responderi potest, corpus illud interpositum non ideo impedire actionem in ulteriora corpora, quia interrumpit actionem agentis, sed quia tota virtus agentis circa corpus illud occupatur (ut ita dicam), unde fit ut sphaera ejus ibi terminetur. Dicunt enim sphaeram non semper esse eandem seu ejusdem magnitudinis aut distantie, sed juxta capacitatem aut resistentiam medii. Fieri enim potest ut corpus pedale